

РЕШЕНИЕ

№ 3456

гр. София, 01.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав, в публично заседание на 17.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **4044** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2-3 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „С.“, пл. „Г.“ № 2, ет.4, и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, чрез адв. В. И. от АК К., срещу Решение № ПО-77 от 21.04.2020 г., издадено от директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция по приходите (НАП) [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му вх.№ 53-03-1194/14.04.2020 г. срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) № С200022-023-0001070 от 30.03.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“.

Излагат се съображения за незаконосъобразност на решението и потвърденото с него постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки поради противоречие с процесуалния и материален закон. Отделно се поддържа, че административният акт е немотивиран и недоказан, издаден при липса на обезпечителна нужда и липса на анализ на имущественото и финансово състояние на дружеството. Сочи се нарушение на чл.208, ал.2, вр. чл.197, ал.3, предл.3 ДОПК и чл.121, ал.1 и ал.3 ДОПК. Твърди, че предварителното обезпечение е довело до спиране на дейността на дружеството. Визира са нарушение на принципа за съразмерност по чл.6 АПК. Претендира се отмяна на решението и потвърденото с него ПНПОМ, алтернативно – отпадане на наложените запори на банкови сметки.

Ответникът - директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите-С., чрез процесуалния си представител юкр.М., счита жалбата за

неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Постановление изх. № С200022-023-0001070 от 30.03.2020 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, е издадено от главен публичен изпълнител Р. Я.-Г. при Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., по повод на мотивирано искане за предварително обезпечаване на задължения №Р-22221019008581-039-001/27.03.2020 г. на М. А. К.-Н. - главен инспектор по приходите и ръководител на ревизия, възложено със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221019008581-020-001 от 30.12.2019 г.

Ревизията е с обхват установяване на задължения по ЗДДС за период от 01.01.2014 г. до 30.11.2019 г. и за корпоративен данък за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2018 г.

При извършена проверка на декларираните данни в дневниците за покупки по ЗДДС ревизорите са установили, че дружеството ползва данъчен кредит от рискови доставки – некоректни в отношенията си с НАП или служебно deregистрирани. В резултат на изложеното се очаква на дружеството да бъде отказано приспадане на данъчен кредит в размер на 513 030 лв., респ. да не бъдат признати направените разходи в размер на 2 578 324.00 лв., което ще доведе до определяне на допълнителен корпоративен данък в размер на 257 832 лв. Така общият размер на предполагаемите бъдещи публични вземания е 770 862 лв. – главница.

Ревизорите са установили, че за данъчните периоди на възложената ревизия дружеството декларира приходи от извършени услуги в размер на 2 594 178 лв. и разходи в размер на 2 578 324 лв.

При проверка в Търговския регистър към Агенция по вписванията е установено, че то не е подало ГФО за 2014 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г.

След служебни проверки е установено, че [фирма] притежава недвижим имот в [населено място],[жк], [жилищен адрес] ат.1, ап.6, с данъчна оценка от 123 549 лв., 3 броя МПС – 2 броя Фолксваген Транспортер с рег. [рег.номер на МПС] и рег. [рег.номер на МПС] и Ауди А6 с рег. [рег.номер на МПС] , както и декларирани банкови сметки.

При проверка в информационна система СУП на НАП е установено, че [фирма] има непогасени публични задължения в размер на 103 515.89 лв.

С обжалваното ПНПОМ изх. № С200022-023-0001070 от 30.03.2020 г. на основание чл.121, ал.1 ДОПК са наложени следните обезпечителни мерки:

1. Възбрана върху недвижим имот с адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] ат.1, ап.6 и данъчна оценка от 123 549 лв.;

2. Запор върху два броя МПС – Ауди, модел А6, рег. [рег.номер на МПС] , производство 2011 г. и балансова стойност 0 лв. и Фолксваген Транспортер, рег. [рег.номер на МПС] , година на производство 2004 г. и балансова стойност 0 лв. и

3. Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление за сумата от 820 862 лв., намиращи се в БАНКА [фирма] и [фирма].

В постановлението е посочено, че върху недвижимия имот са наложени тежести – договорна ипотека от ТБ [фирма], а притежаваните от дружеството МПС са стари, амортизирани и служат за обезпечение на стари задължения към НАП. Въз основа на

изложеното публичният изпълнител е формирал извод, че дружеството не притежава свободни от тежести ДМА, поради което и при преценка на приложението на чл.121, ал.3 ДОПК е намерил, че единствената възможност за обезпечаване на очакваните бъдещи публични задължения в особено големи размери е да се наложи заповест върху банковите му сметки. Така, данъчната оценка на недвижимия имот не е взета предвид, тъй като върху него има наложена предходна тежест – договорна ипотека от търговска банка, поради което НАП не е привилегирован кредитор.

За да потвърди ПНПОМ в обжалваното решение № ПО-77 от 22.04.2020 г., горестоящият орган е съобразил, че публичният изпълнител, в условията на обвързана компетентност, възприема доводите на ревизорите за предполагаемия размер на бъдещите публични задължения. Намерил е, че е спазена формата по чл.196 ДОПК, доколкото постановлението е издадено въз основа на мотивирано искане на ръководителя на ревизията и след релевантен анализ на посочената в него информация. Изложил е подробни съображения за спазване на нормата на чл.121, ал.3 ДОПК с оглед направената съпоставка между предполагаемия размер на задължението и наличните материални активи на бъдещия длъжник. Съобразил е вече наличните обезпечения върху активите на дружеството, поради което е достигнал до извод, че наложеното обезпечение неминуемо въздейства благоприятно върху дейността на длъжника и винаги води до нейното затруднение.

Посочил е, че неспазването на изискванията на чл.121, ал.3 и чл.195, ал.7 ДОПК не е абсолютно основание за отмяна на ПНПОМ, а единствено в случаите на съществено нарушение на принципа за съразмерност и прекомерно обременяване на длъжника, която хипотеза не е налице в конкретния случай. Намерил е, че не са налице основанията, предвидени в чл. 208 от ДОПК, за отмяна на наложените обезпечителни мерки, както и че не са изпълнени и предпоставките на чл. 199 от ДОПК за замяна на наложеното обезпечение, доколкото от страна на лицето не е представено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. Изтъкнато е, че лицето не се е възползвало от предвидената в закона възможност за замяна на наложените обезпечителни мерки и хипотезата, визирана в чл. 229 от ДОПК - да иска издаването на разпореждане за разрешение за неотложни плащания на основание чл. 229 ДОПК, с приложени необходими доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентния орган – директорът на Териториалната дирекция на НАП - С. и в рамките на установения в чл. 197, ал. 1 ДОПК 14-дневен срок.

Неоснователно жалбоподателят поддържа, че административният акт е немотивиран. ПНПОМ изх. № С200022-023-0001070 от 30.03.2020 г. е издадено въз основа на мотивирано искане за предварително обезпечаване на задължения №Р-22221019008581-039-001/27.03.2020 г. Противно на твърденията в жалбата, и двата документа съдържат подробен анализ, както на имущественото състояние на длъжника, така и обосновка на размера на бъдещите публични задължения. Тук е мястото да се посочи, че публичният изпълнител е обвързан от посочения размер на бъдещите публични задължения. В нормата на чл.121, ал.1 ДОПК, послужила като основание за издаване на ПНПОМ, законодателят е предвидил възможност за

налагане на обезпечителни мерки в хода на висящо ревизионно производство, което изискване в случая е спазено. Тази мярка представлява засилена защита на публичния интерес по събиране на бъдещите публични вземания. Към датата на откритото съдебно заседание по делото не е изтекъл 4-месечният срок по чл.121, ал.4 ДОПК, а евентуално продължаване на срока на наложените мерки ще бъде предмет на самостоятелно производство. Твърденията на жалбоподателя за необходимост публичните задължения да са установени с влязъл в сила акт не съответстват на относимата законова уредба.

От приложената преписка се установява, че установеното в хода на ревизията имущество на [фирма] не е достатъчно за удовлетворяване на бъдещите публични вземания в значителен размер. Върху недвижимия имот е наложена договорна ипотека от [фирма], която се явява привилегирован кредитор. Според представени от ответника с молба от 05.06.2020 г. доказателства застрахователната стойност на лек автомобил Ауди А6 рег. [рег.номер на МПС] е 19 500 лв., а на Фолксваген Транспортер с рег. [рег.номер на МПС] – 8 000 лв. Очевидно е, че това имущество не покрива размера на бъдещите вземания от 820 862 лв. (главница и лихви) при положение, че жалбоподателят има непогасени публични вземания за близо 103 000 лв. Същият не е представил доказателства за собственост или застрахователна стойност на предложеното обезпечение – Тойота Л. К. с рег. [рег.номер на МПС], но каквато и да е нейната стойност, едва ли би покрила размера на вземанията от 820 862 лв.

Напълно несъстоятелно е искането на жалбоподателя обезпечението да бъде насочено единствено към недвижимия имот и МПС, тъй като тяхната стойност не покрива дори 1/10 част от размера на бъдещите публични вземания. Недвижимият имот е предмет на привилегировано обезпечение от страна на кредитна институция, а стойността на автомобилите е крайно недостатъчна. При тези данни, правилно и обосновано публичният изпълнител е намерил, че обезпечението следва да бъде насочено и срещу наличностите по банкови сметки. Тяхното запориране не е в условията на „свърхобезпеченост“, тъй като не са налице данни, че по двете запорирани сметки има наличности в размер на 820 862 лв.

Наличието на категорични данни, че размерът на имуществото на жалбоподателя е по-малък от размера на предполагаемите публични вземания, обосновава обезпечителната нужда. Без наличието на данни за друго имущество, върху което би могло да се наложи обезпечение и доколкото предполагаемият размер на установените в хода на ревизионното производство задължения е особено голям, единственият начин за обезпечаване на тяхното събиране, е този чрез наложените вече обезпечителни мерки.

Съгласно първата хипотеза на чл. 197, ал. 3 от ДОПК, съдът отменя наложената обезпечителна мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. Данни и доказателства за наличието на тази предпоставка за отмяна на наложената обезпечителна мярка не са представени от жалбоподателя. Противно на твърденията в жалбата, евентуално наличие на условието по чл.197, ал.3 ДОПК не е абсолютно основание за отмяна на наложеното обезпечение, а изисква преценка и баланс между двата противоположни интереса – този на засилена защита на фиска и частния интерес на длъжника обезпеченото имущество да е съответно на бъдещите му задължения. Това условие в случая е спазено. Размерът на наложените обезпечения напълно съответства на

бъдещите публични вземания по смисъла на чл.195, ал.7 ДОПК.

На следващо място, доколкото в конкретния случай не са налице хипотезите на чл. 195, ал.5 от ДОПК, а обезпечителните мерки са предварителни, тоест не е приложимо изискването за съществуване на изпълнително основание, преценката на съда се свежда до това дали при издаването на ПНПОМ са спазени изискванията по чл. 121, ал.1 от ДОПК.

Налагането на предварителни обезпечителните мерки е въпрос на оперативна самостоятелност – както на ревизиращия орган, който въз основа на събраните факти и данни в хода на ревизията преценява дали да отправи искане за налагането им, така и на публичния изпълнител, който от своя страна не е длъжен да уважи отправеното искане, а следва да извърши самостоятелна преценка дали без налагането на мерките събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Изводът на публичния изпълнител следва да се основава на анализ на конкретно посочени факти и обстоятелства, така че да може да бъде извършена преценка дали са изпълнени изискванията на закона (чл.169 АПК) и спазен ли е принципът на съразмерност по чл.6 от АПК.

Целта на процесните обезпечителни мерки, наложени на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК в хода на висящо ревизионно производство, е предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на длъжника, вследствие на които събирането на публични задължения ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Съгласно чл. 121, ал. 3 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. Жалбоподателят излага твърдения, но не ангажира доказателства, за сериозно възпрепятстване или опасност от спиране на дейността му.

Безспорно, всяко обезпечение води до накръняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество, нормата на чл. 121, ал. 3 ДОПК предвижда налагането изборително на такива обезпечителни мерки, които не препятстват, или не водят до спиране на дейността на лицето. Следва да се отбележи, че оспорващият не е ангажирал никакви доказателства, че посредством постановените обезпечителни мерки ще се затрудни сериозно дейността му или е налице опасност от спиране. Не са представени обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, които биха дали възможност да се отмени оспорения акт. В случай, че оспорващият има нужда от неотложни плащания, във връзка с осъществяваната от него дейност, същият може да направи искане за това пред публичния изпълнител по реда на чл. 229 от ДОПК.

Въз основа на изложеното за размера на установеното имущество на длъжника и евентуалния размер на бъдещите публични вземания не се установява съществена несъразмерност (свърхобезпеченост) по смисъла на чл.208, ал.1 ДОПК, респ. чл.442а, ал.1 ГПК, вр. пар.2 от ДР на ДОПК. Напротив, обезпечение е наложено върху имущество, чийто размер е незначителен в сравнение в очаквания размер на публичните задължения. Още повече, че жалбоподателят сам се е поставил в положение да има непогасени публични вземания за 103 000 лв., поради което приложеното към жалбата доказателство за погасяване на сума от 5763.71 лв. не може да обоснове несъразмерност на наложените мерки. Като съобразява тяхната ограничителна природа съдът намира, че не е налице засягане в по-голяма степен от

необходимото за постигане на тяхната цел по смисъла на чл.6, ал.2 АПК, нито са ангажирани доказателства, че мярката ще причини вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

Предоставените от жалбоподателя данни за представяне на доказателства в хода на ревизионното производство са относими единствено към него. С оглед представянето на доказателства пред ревизорите едва през м.юни 2020 г. същите не могат да обосноват на самостоятелно основание незаконосъобразност на обезпечителните мерки.

С оглед изложеното, Решение № ПО-77/21.04.2020 г. на директора на ТД на НАП-С. и потвърденото с него постановление за налагане на предварителни обезпечителни № С200022-023-0001070 от 30.03.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“, са издадени в съответствие на материалния закон и при липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, в установената форма и в съответствие с преследваната цел, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Предвид изхода от делото, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно по см. на чл. 161, ал. 1 ДОПК. В съответствие с разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК и предвид фактическата и правна сложност възнаграждението следва да се определи в размер от 100 лв. съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от гореизложеното, Административен съд София град, I отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „С.“, пл. „Г.“ № 2, ет.4, и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, чрез адв. В. И. от АК К., срещу Решение № ПО-77 от 21.04.2020 г., издадено от директора на Териториална дирекция на Националната агенция по приходите [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му вх.№ 53-03-1194/14.04.2020 г. срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С200022-023-0001070 от 30.03.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „С.“, пл. „Г.“ № 2, ет.4, да заплати на Национална агенция за приходите сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: